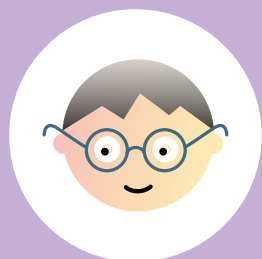

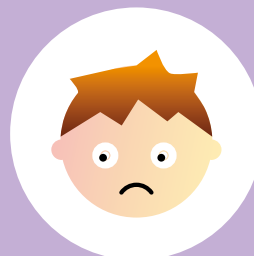
iPad

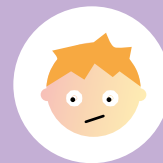
To je Richard!

A má problém!

Teda spíš u něj doma mají problém!

Ale to není důvod se mu posmívat!

Ani o něm divně mluvit!

„Aha... ty ses neměl jak připojit.“

„A když by se teď škola zavřela znovu, tak už to bude trapné. Máma nahlásila, že jsem nemocný, ale to už neprojde.“

Byl jsem z toho smutný. Moc smutný, protože tolik peněz, aby se z nich koupil iPad nemám. Ale druhý den jsem dostal nápad...

Příběh můžete domyslet a dopsat. Přechíst ostatním se pak dá i přes obrazovku!

Byla si některá dokončení podobná? Čím?

které řešení je nejpravděpodobnější? Vymyslel někdo i pokračování, které by se opravdu nemohlo stát?

který závěr se ti nejvíc líbil a proč?

Počítal někdo ve svém dokončení i s Pánem Bohem? Dal by se ten tvůj nějak upravit, aby v něm byl i Bůh?

iPad

ofi... dokončení

„Chtělo by říct někomu dospělému. Možná má někdo nějaký notebook nebo tablet někde odložený. Možná se dá někde půjčit. Možná je něco i ve škole.“ pomyslel jsem si a začal sbírat odvahu zaklepat na dveře sborovny – nechtěl jsem to říct naší paní učitelce, ale té, co dochází na angličtinu, připadalo mi, že tomu bude lépe rozumět. Ale pak zase zavřeli školu a Řiša se zase nehlásil. Bylo to, jako by zmizel.

Ten večer jsem se fakt modlil, což se mi buď nechce nebo na to zapomenu. Teď jsem se chtěl modlit dokonce i nějak víc. Ale dá se to vůbec? Jak? Mám říkat víc slov? Nebo zavřít oči a tak nějak se víc soustředit? Nebo si kleknout a vydržet, i když mě začnou bolet kolena? Nebo všechno dohromady?

No, nemyslím si, že můj výkon byl nějaký ohromný, ale asi to zabralo. Odpoledne jsem ji potkal před poštou. Koho? Tu naši angličtinářku. Když jsem ji pozdravil, vypadala, že mě opravdu ráda vidí a tak jsem zapomněl na ten divný trapný pocit a hned to na ni vysypal. Že Řiša je můj kamarád, že byl celý nešťatný a co mi říkal a jestli by se nedalo něco udělat, aby mohl s námi na počítač kvůli škole (a taky hrát hry – ale to jsem neřekl).

Paní učitelka poslouchala, mrkala, mrkala a pak se začala usmívat.

„To je dobře, že sis toho taky všiml a že to říkáš. Už jsem se o tom bavila s ostatními ve sborovně a s paní ředitelkou a zítra by měl Řiša dostat školní iPad.“

A pak to přišlo. „Víš co? Ty určitě víš, kde bydlí. Utíkej mu to říct!“

To už jsem mizel, táta by řekl jako žíznivá čára.

„A ať si pro něj zítra hned ráno přijde! A musí přijít s mámou!“ zaslechl jsem ještě.